

DIA DE LA CATEDRAL I JORNADA DIOCESANA

Catedral de Sant Pere de Vic, 16-9-2018

1Ma 4,52-59 // Rm 10, 9-18 // Jn 4,5-24

Sr. Degà i membres del Capítol,
Germanes Serventes del Senyor i de la Verge de Matarà, al servei de la
Catedral,
Srs. Arxiprestos,
Germans preveres i diaques,
Seminarista,
Religiosos i religioses,
Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

A la crida que se us ha fet a participar en aquest Dia de la Catedral i Jornada Diocesana, hi heu respost amb la vostra presència, alguns des d'aquest matí i altres en la celebració central, que és aquesta eucaristia, en la commemoració de la consagració d'aquesta nova catedral de Sant Pere de Vic, que fou exactament l'any 1803. Fa, doncs, dos-cents quinze anys d'aquest fet. Fou en els dos-cents de la consagració que vaig ser ordenat bisbe i vaig iniciar el meu ministeri episcopal entre vosaltres. Ara d'això ja fa quinze anys. Una vegada més, i en aquesta ocasió, dono gràcies a Déu per tots vosaltres i per tots els qui formem l'Església que pelegrina en aquesta benaurada terra de la diòcesi de Vic. Dono gràcies a Déu per vosaltres i per tants que ens han precedit en el pelegrinatge vers la casa del Pare, vers la nostra pàtria definitiva, on celebrarem en un sol Cos, el Cos de Crist, les noces de Déu amb la humanitat. Caminem vers l'Aplec festiu en el cel. Per això és tan bo que ens apleguem tots junts mentre caminem per aquest món. I per això, també, el nostre cor s'omple de pau i de joia quan, en la celebració de la santa missa, tastem ja les primícies del que ens serà donat amb plenitud en l'eternitat.

Som una Església en camí, el qual solament pot ser caminar junts. Aquesta és l'única manera de caminar de l'Església, dels deixebles de Jesús. De fet, ja caminem junts, però ho hem de fer encara més, perquè el Senyor ho vol, per a avançar més i més en la santedat i en la nostra missió evangelitzadora. I aquesta nostra Església, que vol caminar més junta, escolta avui de nou la invitació a respondre a la crida de sortir a portar la Bona Nova, l'Evangelí de la salvació, a tots els nostres germans que encara no coneixen Jesús suficientment o s'han allunyat de la vida de l'Església. «Tots som enviats!», aquest és el lema del curs pastoral que avui iniciem en tot el nostre bisbat de Vic. Ningú de nosaltres no pot dir que aquest enviament no és cosa seva. Tots nosaltres en raó del nostre baptisme i de la nostra confirmació ens hem de sentir urgits a acollir aquesta crida a la missió.

Sant Pau, en el fragment de la carta als Romans que hem escoltat en la segona lectura, ens va portant des de la salvació dels nostres germans al fet de ser enviats. La salvació dels nostres germans depèn de la nostra resposta a l'enviament. Els qui són enviats anuncien el missatge, el qual, d'aquesta

manera, pot ser escoltat per aquells que el desconeixen; i així, havent-ne sentit a parlar, poden creure-hi. Aquesta fe els farà invocar el nom del Senyor que els portarà a la salvació i farà realitat les paraules de l'Esclusura: *tothom qui invocarà el nom del Senyor serà salvat*. Adonem-nos-en bé, germans estimats: de la nostra resposta generosa a la crida que ha de ressonar en aquest curs pastoral de moltes i variades maneres: «Tots som enviats!», molts dels nostres germans que no coneixen Crist i el seu amor podran trobar la fe salvadora. La nostra resposta a la crida missionera farà possible que molts germans nostres puguin trobar-se amb Jesucrist. I ja sabeu, com ens ensenya el sant pare Francesc, què passa quan una persona es deixa trobar per Crist: «La joia de l'Evangelí omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen trobar per ell són alliberats del pecat i de la tristesa, del buit interior i de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia» (EG, 1).

Però permeteu-me, germans estimats, que diguem d'una altra manera la urgència a respondre a la crida de ser enviats a evangelitzar, amb l'objectiu que no ens venci l'engany del maligne, el qual no vol, de cap manera, que sortim a anunciar l'Evangelí als nostres germans i germanes. I ho farem amb les paraules del beat Pau VI en la seva exhortació apostòlica *Evangelii nuntiandi*: «No seria inútil que cada cristià i cada evangelitzador examínés en profunditat, per mitjà de la pregària, aquest pensament: els homes podran salvar-se per altres camins, gràcies a la misericòrdia de Déu, si nosaltres no els anunciem l'Evangelí; però, ¿podrem salvar-nos nosaltres si per negligència, per por, per vergonya —el que sant Pau anomena avergonyir-se de l'Evangelí (cf. Rm 1,16)— o per idees falses ometem d'anunciar-lo? Perquè això significaria ser infidels a la crida de Déu que, per mitjà dels ministres de l'Evangelí, vol fer germinar la llavor, i de nosaltres depèn que aquesta llavor es converteixi en arbre i produeixi fruit» (núm. 80).

El primer evangelitzador és Jesús. Ell és l'Evangelí i l'evangelitzador. En la nostra experiència missionera i evangelitzadora experimentem com el Senyor és amb nosaltres. Així ho va dir als seus deixebles. *Aneu, doncs, i feu deixebles meus de tots els pobles, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat. Jo sóc amb vosaltres, dia rere dia, fins a la fi del món* (Mt 28,19-20). En la nostra missió evangelitzadora ell és amb nosaltres i ens porta amb ell als pous de Sicar, on són tants homes i dones, infants i joves, que com la dona samaritana cerquen el sentit de la seva vida; tantes persones marcades amb ferides de les batalles de la vida i del pecat que lacera el cor. Tants homes i dones que, sense paraules, ens criden que els donem aquella paraula —que mai no s'imposa, sinó que sempre es proposa— que els pot fer sortir dels bucles de la vida, que no són res més que una cursa per assaciar la seva set d'amor i de veritat, de bellesa i de felicitat, de pau i de misericòrdia que els abraça i els guareixi. Solament Jesús és el Salvador i la salvació. Tota altra realitat és un mer sucedani que encara burxa més en la ferida del cor; un cor que solament en Déu, que en el rostre humà del seu Fill, fet home per salvar-nos, manifesta el seu amor que no mor mai a favor nostre, pot guarir-lo.

El Pla Diocesà de Pastoral vol ser un nou impuls evangelitzador per a tots nosaltres, per a tota la nostra Església de Vic. Som cridats a ser un poble que viu i comparteix l'alegria de l'Evangeli, que lloa el Senyor i serveix els germans. Si creixem en la resposta missionera i evangelitzadora, creixerem més i més en la nostra comunió, en la nostra unitat —aquesta és l'experiència que viuen germans nostres en les seves experiències missioneres!—, perquè ens fa oblidar les coses petites que ens separen i ens llança a l'essencial, a l'anunci de Crist salvador, alliberador. Necessitem anar més i més vers el centre, vers Crist. Recordem el que ell ens ha dit ben clar: *Sense mi no podeu fer res*. I necessitem, al mateix temps, sortir més i més envers les perifèries del nostre món, de la nostra societat —com ens diu el Papa tantes vegades— per a portar la llum guaridora de l'Evangeli.

«Tots som enviats!», aquesta és la crida que ha de ressonar en el nostre cor. Resem els uns pels altres perquè donem la resposta que el Senyor espera de nosaltres. I que aquesta sigui ben generosa per a la salvació dels nostres germans i la nostra pròpia salvació. Així sigui.